

Küçük Pren

Antoine de Saint-Exupéry

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2017
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2025

Beyaz Balina Yayınları

KÜÇÜK PRENS

Antoine de Saint-Exupéry

Özgün adı: Le Petit Prince

ISBN: 978-605-1881-97-3

© 2017. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Zariye Biliz

Çeviren: Nihan Özyıldırım

Kapak ve sayfa tasarımı: Ayşe Çalışkan

Baskı: **Anıt Ofset Matbaacılık ve Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti.**

Cilt: Buluş Mücellit, İstanbul

Matbaa Sertifika No: 51888

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cd. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr Yayınevi Sertifika No: 49238

Küçük Prens

Antoine de Saint-Exupéry

Yazarın suluboya resimleriyle

Çeviren: Nihan Özyıldırım

*Kaçmak için yaban kuşlarının göçünden yararlanmış
olduğunu sanıyorum.*

Léon Werth'e

Bu kitabı bir büyüğe adadığım için çocuklardan özür dilerim. Ama önemli bir sebebim var: O benim dünyadaki en iyi arkadaşım. Bir sebebim daha var: O her şeyi anlayabilir, çocuk kitaplarını bile. Üçüncü sebebim de şu: Bu kişi Fransa'da soğukta, açlık içinde yaşıyor. Gerçekten de avunmaya ihtiyacı var. Eğer bütün bu özürler yeterli gelmezse o zaman bu kitabı, o insanın küçüklüğüne adarım, zamanında o da bir çocuktur. Bütün büyükler önceden çocuktur. (Ama aralarından çok azı bunu hatırlar.)

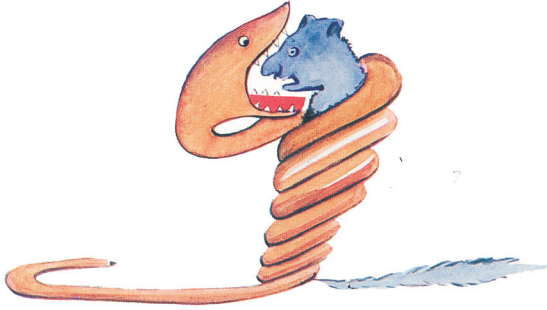
O halde ithafımı düzeltiyorum:

Vaktiyle küçük bir oğlan çocuğu olan

Léon Werth'e

I

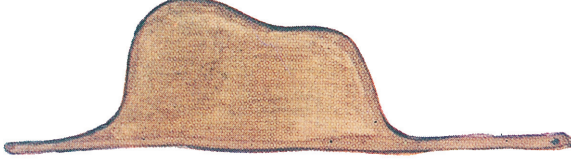
Altı yaşındayken, balta girmemiş ormanları anlatan, *Yaşanmış Hikâyeler* adlı bir kitapta şahane bir resim görmüştüm. Resimde bir boa yılanı vahşi bir hayvanı yutuyordu. Resmin aynısını aşağıya çizdim:

Kitapta şöyle diyordu: “Boa yılanları, avlarını çiğnemedi, bütün bütün yutarlar. Sonra da hiç kıpırdıyamaz ve altı ay boyunca avlarını sindirmek için uyurlar.”

Bunun üzerine vahşi orman maceraları hakkında uzun uzun düşündüm ve renkli kalemle ilk resmimi yaptım.

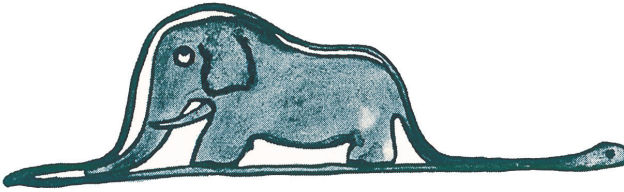
1 numaralı resmim şöyleydi:

Şaheserimi büyüklere gösterdim ve resmimden korkup korkmadıklarını sordum.

“Bir şapkadan niye korkalım ki?” diye cevap verdiler.

Yaptığım şapka resmi değildi. Bir fili sindiren boa yılanını çizmiştim. Bunun üzerine büyükler anlayabilsin diye boa yılanının içini de çizdim. Büyüklere her zaman açıklama yapmak gerekir. 2 numaralı resmim şöyle bir şeydi:

Büyüklere bana içi görünen ve görünmeyen boa yılanı resimleri çizmeyi bir kenara bırakıp coğrafya, tarih, dört işlem ve dilbilgisiyle uğraşmamı tavsiye ettiler. İşte böylece, altı yaşındayken büyük bir

ressam olma planımdan vazgeçtim. 1 ve 2 numaralı resimlerimin başarısızlığından cesaretim kırılmıştı. Büyükler hiçbir şeyi anlayamıyor, onlara sürekli açıklama yapmak da çocukları yoruyor.

Dolayısıyla başka bir meslek seçmek zorunda kaldım ve uçak kullanmayı öğrendim. Dünyanın neredeyse her yerine uçtum. Coğrafya kesinlikle çok işime yaradı. Çin'i Arizona'dan bir bakışta ayırt edebiliyordum. Gece vakti yolunuzu kaybettiyerseniz çok faydalıdır bu.

Hayatım boyunca pek çok önemli insanla tanıştım. Büyükler arasında yaşadım. Onları yakından tanıdım. Ama haklarındaki düşüncem değişmedi.

Azıcık akli başında görünen bir büyükle karşılaştığımda onu hemen yanımdan hiç ayırmadığım 1 numaralı resmimle sınırdım. Bakalım gerçekten kavrayışlı bir insan mıydı? Ama hep şu cevabı alırdım: “Şapka bu.” Bunun üzerine ona ne boa yılanlarından ne balta girmemiş ormanlardan ne de yıldızlardan söz ederdim. Ben de onun seviyesine iner, briçten, golften, siyasetten ve kravatlardan laf açardım. O büyük de böyle akli başında birini tanıdığına memnun olurdu.

II

Böylece, uçağım altı yıl önce Sahra Çölü'nde bozulana kadar, gerçek anlamda konuşabileceğim hiç kimse olmadan bir başıma yaşadım. Motor arızalanmıştı. Yanımda ne tamirci ne de yolcu olduğundan bu zorlu tamir işini tek başıma halletmek zorundaydım. Bu benim için bir ölüm kalım meselesiydi. Ancak sekiz gün yetecek kadar içme suyum vardı.

İlk akşam, en yakın yerleşim yerinden binlerce kilometre uzakta, kumun üzerinde uyudum. Gemisi batıp okyanusun ortasında, bir salın üzerinde kalakalmış denizciden daha yalnızdım. Gün doğarken tuhaf, ince bir sesle uyandığımda yaşadığım şaşkınlığı hayal edebilirsiniz. “Lütfen, bir koyun çiz bana!” diyordu ses.

“Hı?”

“Bir koyun çiz bana...”

Yıldırım çarpmış gibi ayağa fırladım. Gözlerimi iyice ovuşturdum. Etrafıma dikkatlice bakınca

olağandışı bir şey gördüm; karşımda beni ciddiyetle süzen bir oğlan çocuğu duruyordu. Arka sayfada onun yıllar sonra yapmayı başardığım en güzel resmini görebilirsiniz.

Benim resmim, modelinin yanında çok sönük kalır tabii ki. Ama benim hatam değil bu. Daha altı yaşındayken büyükler ressam olma hevesimi kırdı. O günden beri içi görünen ve görünmeyen boa yılanları dışında bir şey çizmeyi öğrenemedim.

Orada dikilmiş, karşıma çıkıveren bu hayalete şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordum. Unutmayın ki en yakın yerleşim yerinden binlerce kilometre uzaktaydım. Karşımdaki çocuk ne yolunu şaşırmışa benziyordu; ne de yorgunluktan, açlıktan, susuzluktan veya korkudan ölecekmiş gibi duruyordu. En yakın yerleşim yerinden binlerce kilometre uzakta, çölün ortasında kaybolmuş bir çocuk hali yoktu onda. Nihayet konuşmayı başarabildiğimde şöyle dedim:

“Peki ama sen ne arıyorsun burada?”

Bunun üzerine çok ciddi bir ifadeyle usulca aynı şeyi yineledi:

“Lütfen... Bir koyun çiz bana...”

Gizem çok büyük olduğuunda karşı durmaya cesaret edemez insan. En yakın yerleşim yerinden binlerce kilometre uzakta ve ölüm tehlikesi altındayken bana her ne kadar saçma görünse de, cebimden kâğıt ve kalem çıkardım. Fakat daha çok coğrafya, tarih, dört işlem ve dilbilgisi öğrenmiş olduğumu hatırlayıp ona (biraz da aksice) resim çizmeyi bilmediğimi söyledim.

“Önemli değil. Bir koyun çiz bana.”

Daha önce hiç koyun çizmediğimden, çizmeyi becerebildiğim iki resimden birini tekrar yaptım. İçi görünmeyen boa yılanını. Çocuğun verdiği cevabı duyunca şaşakaldım:

“Hayır, hayır! Boa yılanı içinde fil istemiyorum. Boa yılanı çok tehlikeli, fil de çok fazla yer kaplar. Benim orası çok küçük. Bana koyun lazım. Bir koyun çiz bana.”

*İşte onun yıllar sonra yapmayı başardığım
en güzel resmi.*

Bunun üzerine çizdim.

Dikkatle baktı, sonra şöyle dedi:

“Hayır! Baksana, bu çok hasta! Başka bir tane yap.”

Çizdim.

Dostum anlayışla, nazikçe gülümsedi:

“Görüyorsun ya... Bu koyun değil, bir koç.
Boynuzları var...”

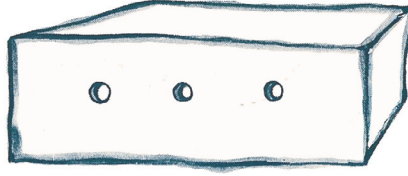
Bir tane daha çizdim.

Ama bunu da öncekiler gibi reddetti.

“Bu çok yaşlı. Uzun süre yaşayacak bir koyun
istiyorum ben.”

Artık sabrım taştığından ve bir an önce motoru sökmeye başlamam gerektiğinden şu resmi çiziktirip bir de açıklama uydurdum.

“Bu bir sandık. İstedğin koyun sandığın içinde.”

Küçük yargıcımın yüzünün aydınlandığını görünce çok şaşırdım:

“İşte tam böyle bir şey istiyordum! Sence çok fazla ot gerekir mi bu koyuna?”

“Neden sordun?”

“Benim orası çok küçük de...”

“Ona yetecek kadar bulunur. Ben sana çok küçük bir koyun verdim.”

Resme doğru başını eğdi.

“O kadar da küçük değil... Bak! Uyumuş...”

İşte Küçük Prens’le böyle tanıştım.